

**สรุปโครงการหลักสูตร “โครงการฝึกอบรมหลักสูตรวินัยเบื้องต้นสำหรับพนักงานส่วนท้องถิ่น
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔”**

“วินัยและการรักษาวินัยของพนักงานส่วนท้องถิ่น” ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

- วินัย คือ ระเบียบ กฎเกณฑ์ แบบแผนความประพฤติ ต้องยึดถือหรือปฏิบัติ
- ผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่

๑. เสริมสร้าง ให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีวินัย เช่น การฝึกอบรม การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การสร้างขวัญและกำลังใจ การจูงใจ

๒. ป้องกัน มิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำความผิดวินัย เช่น การเอาใจใส่ สังเกตการณ์ และขจัดเหตุที่ก่อให้เกิดการกระทำความผิดวินัย

๓. ดำเนินการทางวินัย แก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอื่นมีมูลกล่าวหาว่ากระทำความผิด

๔. ต้องดำเนินการทางวินัยทันที ที่ปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้ใดกระทำความผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้น

๕. ผู้บังคับบัญชาผู้ใด ละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อนี้ หรือปฏิบัติหน้าที่ โดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย

- จุดมุ่งหมายการลงโทษทางวินัย

๑. เพื่อรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายหรือระเบียบแบบแผน

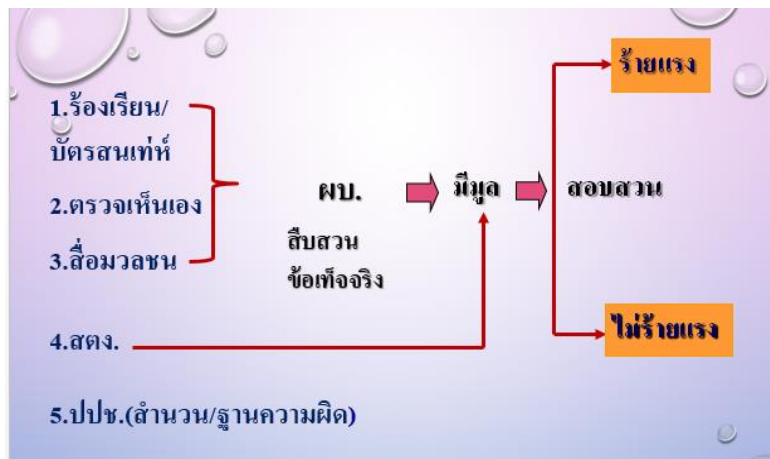
๒. เพื่อจูงใจให้ข้าราชการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น

๓. เพื่อรักษาชื่อเสียงของทางราชการและความเชื่อมั่นของประชาชน

๔. เพื่อรักษามาตรฐานความประพฤติ ขวัญ กำลังใจให้ข้าราชการ

- ประเภทของวินัยมี ๒ ประเภท คือ วินัยอย่างร้ายแรง และวินัยอย่างร้ายแรง

- ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัย

กรณีมีมูล....

- กรณีมีมูลวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

- กรณีมีมูลวินัยอย่างร้ายแรง

- โทษทางวินัย คือ

๑. ภาคทัณฑ์
๒. ตัดเงินเดือน
๓. ลดขั้นเงินเดือน
๔. ปลดออก
๕. ไล่ออก

ลดขั้นเงินเดือน หมายความว่า การลดขั้นเงินเดือนสำหรับพนักงานส่วนตำบล และการลดเงินเดือนสำหรับพนักงานครูและบุคลากรทางการศึกษา

หมายเหตุ...

หมายเหตุ***พนักงานจ้างมี ๔ สถาน

๑.ภาคทัณฑ์

๒.ตัดค่าตอบแทน

๓.ลดขั้นค่าตอบแทน

๔.ไล่ออก

- หลักการพิจารณากำหนดโทษ

๑. **หลักนิติธรรม** คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด

- ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษสถานไล่ออก ปลดออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันสมควรลดหย่อน จะลดหย่อนก็ได้ แต่ลดต่ำกว่าปลดออกไม่ได้

- ความผิดวินัยไม่ถึงขั้นร้ายแรง จะต้องวางโทษสถานลดขั้นเงินเดือนหรือตัดเงินเดือน และถ้ามีเหตุอันสมควรลดหย่อน จะลดหย่อนลงเป็นตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์ก็ได้

- ความผิดวินัยเล็กน้อย ต้องวางโทษสถานภาคทัณฑ์ แต่ถ้าเป็นความผิดครั้งแรก และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือไว้ก่อนก็ได้

๒. **หลักมนุษยธรรม** คือ การพิจารณากำหนดโทษโดยคำนึงถึงความเป็นจริง ถูกต้องเหมาะสม ตามเหตุผลที่ควรจะเป็น โดยคำนึงถึง

- ลักษณะการกระทำผิด
- ผลของการกระทำ
- คุณความดีของผู้กระทำผิด
- การให้โอกาสแก้ไขความประพฤติ
- สภาพของผู้กระทำผิด

๓. **หลักความเป็นธรรม** คือ การวางโทษจะต้องให้ได้ระดับเสมอกัน ใครทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ ไม่มียกเว้น ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง พฤติการณ์คล้ายกัน ควรวางโทษเท่ากัน ในกรณีนี้อาจใช้ดุลพินิจวางโทษหนักเบาต่างกันตามควรแก่กรณีได้ โดยนำเหตุบางประการมาประกอบการพิจารณา

***จุดมุ่งหมาย ในการนำเหตุผลมาประกอบดุลพินิจในการวางโทษหนักเบามาจากแนวคิดที่ว่า การพิจารณาลงโทษไม่ควรจะเป็นไปตามกลไกตายตัวเสียทีเดียว ควรจะให้ผู้บังคับบัญชา และผู้พิจารณาใช้ดุลพินิจได้บ้างบนรากฐานการชั่งน้ำหนักเหตุผลต่าง ๆ

- อำนาจการสั่งลงโทษ

ผู้มีอำนาจ	ภาคทัณฑ์	ตัดเงินเดือน	ลดขั้นเงินเดือน/ ลดเงินเดือน	ปลดออก	ไล่ออก
นายกฯ	/	2% หรือ 4% เป็นเวลา 1,2,3 เดือน	ไม่เกิน 1 ขั้น/ 2% หรือ 4%	/	/
ก.อบต. จังหวัด	/	2% หรือ 4% เป็นเวลา 1,2,3 เดือน	ไม่เกิน 1 ขั้น/ 2% หรือ 4%	/	/

- ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครศรีธรรมราช เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ข้อ ๘๗ เมื่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลได้ดำเนินการทางวินัย แก่พนักงานส่วนตำบล โดยสั่งลงโทษ หรืองดโทษ หรือสั่งยุติเรื่อง แก่พนักงานส่วนตำบลผู้ใดแล้ว ให้รายงานไปยังคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการทำความเห็นเสนอ

เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลพิจารณาเห็นว่าการลงโทษหรืองดโทษหรือสั่งยุติเรื่อง ตามวรรคหนึ่ง เป็นการไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม และมีมติเป็นประการใด ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น

ก.จ.จ. (12 คน)	ก.ท.จ. (18 คน)	ก.อบต.จ. (27 คน)
1. ผวจ. ประธาน	1.ผวจ. ประธาน	1.ผวจ. /รอง ประธาน
2. หัวหน้าส่วนฯ 3 คน	2. หัวหน้าส่วนฯ 5 คน	2. หัวหน้าส่วนฯ 8 คน
3. ผู้แทน อบจ. -นายก -ปลัด อบจ. -สจ. -ข้าราชการ 1 คน	3. ผู้แทนเทศบาล 6 คน -นายก 2 คน -ปลัดเทศบาล 2คน - ประธานสภา 2 คน	3. ผู้แทน อบต. 9 คน -นายก 3 คน -ปลัดเทศบาล 3 คน - ประธานสภา 3 คน
4. ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 คน	4. ผู้ทรงคุณวุฒิ 6 คน	4.ผู้ทรงคุณวุฒิ 9 คน
5. ปลัด อบจ. เป็นเลขานุการ	5.ข้าราชการในจังหวัด เป็นเลขานุการ	5.ข้าราชการในจังหวัด เป็นเลขานุการ

- อำนาจหน้าที่ของอนุวินัยฯ

๑. พิจารณาทำความเห็นเสนอในเรื่องการรายงานการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ
๒. เสนอความเห็นนั้นต่อ ก.จังหวัดเพื่อ พิจารณา
๓. ขอเอกสารเดิมที่มีอยู่เพิ่มเติม
๔. กรณีที่เห็นสมควรสอบเพิ่ม ให้กำหนดประเด็นและข้อสำคัญไปให้กรรมการ สอบสวนคณะเดิมสอบเพิ่ม หรือส่ง ประเด็นไปสอบได้
๕. การพิจารณาต้องแสดงผลเป็นหนังสือในรายงานการประชุม

- ฐานความผิดวินัย

ฐานที่ ๑ พนักงานส่วนตำบลต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

จุดมุ่งหมายของวินัยข้อนี้ ก็เพื่อต้องการให้พนักงานส่วนตำบลให้ความร่วมมือกับ อบท. และรัฐบาลในการปกครองประเทศอย่างเต็มที่ โดยไม่คัดค้านการปกครองในระบบนี้ ไม่ฝักใฝ่ในระบบอื่น และไม่ละเลยหน้าที่ของตนที่จะต้องปฏิบัติโดยสามารถแสดงออกทั้งทางกายวาจาใจ การปราศรัยโจมตี หรือกระทำการใด ๆ เช่น ฉีกบัตรเลือกตั้ง การทำลายป้ายรณรงค์การเลือกตั้ง อย่างนี้อาจเข้าข่ายถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยฐานนี้ได้

ฐานที่ ๒...

ฐานที่ ๒ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม หาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

****** การพิจารณาว่าพนักงานส่วนตำบล ผู้ใดมีหน้าที่ราชการในเรื่องใดหรือไม่นั้นมีแนวทางพิจารณาบางประการ ดังนี้

๑. พิจารณาจากกฎหมายมาตรฐานทั่วไป หรือระเบียบ

๒. พิจารณาจากมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง

๓. พิจารณาจากคำสั่ง หรือการมอบหมายของผู้บังคับบัญชา

ในวรรคสาม จะเป็นกรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีองค์ประกอบในการพิจารณา ดังนี้

๑. ต้องมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ

๒. ได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการไป โดยมิชอบ

๓. เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือ

๔. ได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการไป โดยทุจริต

“ซื่อสัตย์” หมายถึง การปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา ไม่คดโกง

“สุจริต” หมายถึง การปฏิบัติโดยชอบตามครรลองครองธรรม

“เที่ยงธรรม” หมายถึง ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ลำเอียง

องค์ประกอบของการกระทำที่เป็นความผิดประกอบด้วย

๑. ต้องมีหน้าที่ราชการ ที่ต้องปฏิบัติ

๒. ได้ปฏิบัติหน้าที่นั้น หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่นั้น โดยมิชอบ

๓. มีเจตนาพิเศษ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด

๔. โดยทุจริต หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

“เจตนา” คือ การกระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะเดียวกัน ผู้กระทำประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้น

ฐานที่ ๓ พนักงานส่วนตำบลต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ทางราชการ หลักสำคัญของวินัยข้อนี้ อยู่ที่กำหนดให้พนักงานส่วนตำบลมิใช่เพียงแต่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่โดยไม่คำนึงถึงผล แต่ต้องตั้งใจโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วย

ฐานที่ ๔ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการ ด้วยความอุตสาหะเอาใจใส่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการและต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ฐานที่ ๕ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ฐานที่ ๖ พนักงานส่วนตำบลต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและรับทราบเหตุการณ์เคลื่อนไหว อันอาจเป็นอันตรายต่อประเทศชาติ และต้องป้องกันภัยอันตราย ซึ่งจะบังเกิดแก่ประเทศชาติจนเต็มความสามารถ

จุดมุ่งหมายกำหนดเป็นหน้าที่พิเศษให้พนักงานส่วนตำบลทุกคนต้องปฏิบัติ โดยถือหลักความปลอดภัยของประเทศชาติเป็นวัตถุประสงค์สุดยอดในการปฏิบัติราชการพนักงานส่วนตำบลทุกคน ไม่ว่าจะดำรงตำแหน่งใด จะละเลยหน้าที่โดยอ้างว่าไม่ใช่หน้าที่ของตนหาได้ไม่

ฐานที่ ๗ พนักงานส่วนตำบลต้องรักษาความลับของทางราชการการเปิดเผยความลับของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

จุดมุ่งหมายก็เพื่อให้พนักงานส่วนตำบลทุกคนต้องรักษาความลับของทางราชการ หากพนักงานส่วนตำบลได้ล่วงรู้ความลับของทางราชการไม่ว่าจะทางใด แล้วนำไปเปิดเผยก็มีความผิดตามข้อนี้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าผู้นั้นมีหน้าที่ราชการในเรื่องนั้นหรือไม่

***ยกเว้น การให้การเป็นพยาน ไม่ถือเป็นการเปิดเผยความลับ

วรรคสอง คำว่า “การเปิดเผยความลับของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง” ต้องครบองค์ประกอบ ๒ ประการต่อไปนี้ จึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๑. เปิดเผยความลับของทางราชการ
๒. เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

ฐานที่ ๘ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ จะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นก็ได้ และเมื่อเสนอความเห็นแล้วถ้าผู้บังคับบัญชายินยอมให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

การขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

องค์ประกอบตามวรรคหนึ่ง แยกออกได้ ๕ ประการ คือ

๑. มีคำสั่งของผู้บังคับบัญชา
๒. ผู้สั่งเป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย กฎหมายที่กำหนดการ บังคับบัญชา
๓. สั่งในหน้าที่ราชการ มีความหมาย ๒ ประการ คือ
 - ๓.๑ ผู้สั่งมีหน้าที่ราชการในเรื่องที่สั่งนั้น
 - ๓.๒ สั่งให้ปฏิบัติราชการ
๔. เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ
๕. มีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

ฐานที่ ๙ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติราชการโดยมิให้เป็นการกระทำข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือ ขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วคราว

ความข้อนี้ต้องมีองค์ประกอบ ๔ ประการดังต่อไปนี้

๑. เป็นการปฏิบัติราชการ
๒. เป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน
๓. เป็นผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย
๔. ไม่ได้มีคำสั่งผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปให้ทำหรือได้รับอนุญาต

ฐานที่ ๑๐ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย

การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

องค์ประกอบของข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง มีดังนี้

๑. มีการรายงาน
๒. ข้อความที่รายงานเป็นเท็จหรือเป็นการปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง
๓. เป็นรายงานต่อผู้บังคับบัญชา

ฐานที่ ๑๑ พนักงานส่วนตำบลต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและธรรมเนียมของทางราชการ ความข้อนี้ต้องมีองค์ประกอบ ๒ ประการ คือ

๑. มีระเบียบหรือแบบธรรมเนียมของทางราชการ
๒. ไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมที่พนักงานส่วนตำบลจะต้องถือและปฏิบัติ

ฐานที่ ๑๒ พนักงานส่วนตำบลต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

การละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลายาวนานเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร หรือโดยพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

องค์ประกอบฐานที่ ๑๒ วรรคหนึ่ง มีดังนี้

- ๑) ต้องมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ
- ๒) ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการ
- ๓) มีเจตนาละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่

ฐานที่ ๑๓ พนักงานส่วนตำบลต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคีและไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้งกัน และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างพนักงานส่วนตำบลด้วยกัน และร่วมปฏิบัติราชการ

ความในข้อนี้กำหนดให้มี ๔ ประการ คือ

“สุภาพเรียบร้อย” เป็นการแสดงกริยา หรือวาจาอย่างอ่อนโยน ไม่หยาบคายไม่ว่าจะต่อพนักงานส่วนท้องถิ่นด้วยกันกับผู้บังคับบัญชา กับผู้มาติดต่อราชการ

“รักษาความสามัคคี” เป็นการรักษาความสามัคคีในเพื่อนร่วมงานที่จะส่งผลถึงประสิทธิภาพของการทำงานเกิดความร่วมมือร่วมแรงกันทำงาน

“ไม่กลั่นแกล้งกัน” จริใจต่อผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานเพื่อให้งานสำเร็จไม่กลั่นแกล้งกัน หรือใส่ร้ายป้ายสี “ไม่ขำนอง ไม่พองนาย ไม่ขายเพื่อน” “ให้ความช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ” เพื่อความสำเร็จของงาน เพื่อความรวดเร็วในการทำงาน

ฐานที่ ๑๔ พนักงานส่วนตำบลต้องต้อนรับให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรมและให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนผู้ติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อย ห้ามมิให้ดูหมิ่นเหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหงประชาชนผู้มาติดต่อราชการ

การดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหงประชาชน ผู้ติดต่อราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

“ดูหมิ่น” หมายถึงการดูถูกดูแคลน โดยแสดงทางวาจาหรือเขียนเป็นหนังสือ สบประมาทเสียหาย

“เหยียดหยาม” เป็นการกล่าวถ้อยคำหรือแสดงอาการดูถูกหรือแสดงอาการรังเกียจ

กดขี่ข่มเหง...

“กดขี่ข่มเหง” เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ รังแก หรือบังคับให้อยู่ในอำนาจของตน ใช้อำนาจ บังคับเอา แสดงอำนาจบังคับ ต้องเป็นการกระทำในฐานะพนักงานส่วนท้องถิ่น โดยการแสดงออกให้รู้

ฐานที่ ๑๕ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่กระทำหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์ อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

องค์ประกอบตามข้อนี้ มี ๒ ประการ คือ

- ๑) กระทำหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์
- ๒) อาจทำให้เสียความเที่ยงธรรม หรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

ฐานที่ ๑๖ พนักงานส่วนตำบลไม่เป็นการกระทำการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท เป็นการป้องกันการแสวงหาประโยชน์ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม หรืออาจเป็นการยินยอมให้เอกชนใช้ชื่อเสียงของตนที่อาจจะมีอำนาจหรือบารมีให้คนเกรงกลัวไปแสวงหาผลประโยชน์ได้ และให้อุทิศเวลาให้กับราชการอย่างเต็มที่

ฐานที่ ๑๗ พนักงานส่วนตำบลต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และในการปฏิบัติภารกิจอื่นที่เกี่ยวข้องกับประชาชน กับจะต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ว่าด้วย มารยาททางการเมืองของข้าราชการโดยอนุโลม

๑. ต้องไม่ดำรงตำแหน่งในพรรคการเมืองใด ๆ
๒. ไม่ใช้สถานที่ราชการในกิจการทางการเมือง
๓. ไม่วิพากษ์วิจารณ์การกระทำของรัฐบาลให้ปรากฏแก่ประชาชน
๔. ไม่แต่งเครื่องแบบราชการไปร่วมประชุมพรรคการเมืองกับพรรคการเมืองหรือไปร่วมประชุมในที่สาธารณะอันเป็นการที่ประชุมลักษณะทางการเมือง
๕. ไม่ประดับเครื่องหมายพรรคการเมือง ในเวลาสวมเครื่องแบบหรือในเวลาราชการ หรือสถานที่ราชการ
๖. ไม่แต่งเครื่องแบบของพรรคการเมืองเข้าไปในสถานที่ราชการ
๗. ไม่บังคับให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหรือประชาชนเป็นสมาชิกพรรคการเมืองใด
๘. ไม่ร้องขอให้บุคคลใดอุทิศเงินหรือทรัพย์สินแก่พรรคการเมือง
๙. ไม่โฆษณาหาเสียงหรือแสดงการสนับสนุนพรรคการเมือง ไม่เขียนจดหมายหรือบทความลงหนังสือพิมพ์หรือพิมพ์หนังสือหรือใบปลิวซึ่งจำหน่ายแจกที่เป็นลักษณะของการเมือง
๑๐. ไม่ปฏิบัติหน้าที่แทรกแซงในทางการเมือง เป็นเครื่องมือที่กระทำกิจกรรมต่างๆ
๑๑. ในระยะเวลาที่รับสมัครเลือกตั้ง ต้องไม่แสดงออกโดยทางตรงหรือทางปริยายที่จะเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนผู้สมัครและไม่กีดกันหรือตำหนิตติเตียนทัณฑ์หมหรือให้ร้ายผู้สมัคร

ฐานที่ ๑๘ พนักงานส่วนตำบลต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน มิให้เสื่อมเสียโดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือได้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษหรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

องค์ประกอบในการพิจารณาเรื่องการประพฤติชั่ว มี ๓ ประการ คือ

- ๑) เกียรติศักดิ์ของข้าราชการ
- ๒) ความรู้สึกของสังคม
- ๓) เจตนาที่กระทำ

“เกียรติศักดิ์ของข้าราชการ” ต้องพิจารณาจากตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้กระทำ ว่าบุคคลในฐานะตำแหน่งเช่นนั้นควรกระทำหรือไม่เพียงใดโดยจะต้องพิจารณาโดยเปรียบเทียบทั้ง คุณวุฒิ วิทยุติ ประสพการณ์ในการทำงานเป็นองค์ประกอบการพิจารณาด้วย

“เจตนาที่กระทำ” พิจารณาจากลักษณะการกระทำ วัตถุประสงค์ที่มุ่งกระทำต่อผล ดูเจตนาที่กระทำ การประสงค์ต่อผลหรือยอมเสี่ยงเห็นผลของการกระทำนั้น หากไม่มีเจตนาที่ไม่เป็นประพตชั่ว

“ความรู้สึกของสังคม” ความรู้สึกของสังคมต่อการกระทำนั้น โดยจะต้องอิงถึงความรู้สึกของประชาชน โดยทั่วไปว่าการกระทำนั้นเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใดขนาดไหน

ฐานที่ ๑๙ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่กระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ โดยกระทำประการใดประการหนึ่งดังต่อไปนี้ ต่อข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นด้วยกันหรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการไม่ว่าจะเกิดขึ้นในหรือนอกสถานที่ราชการ โดยผู้ถูกกระทำมิได้ยินยอมต่อการกระทำนั้น หรือทำให้ผู้ถูกกระทำเดือดร้อนรำคาญ

(๑) กระทำการด้วยการสัมผัสทางกายที่มีลักษณะส่อไปในทางเพศ เช่น การจูบ การโอบกอด การจับอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง เป็นต้น

(๒) กระทำการด้วยวาจาที่ส่อไปในทางเพศ เช่น วิพากษ์วิจารณ์ร่างกาย พุดหยอกล้อ พุดหยาบคาย เป็นต้น

(๓) กระทำการด้วยอาการกิริยาที่ส่อไปในทางเพศ เช่น การใช้สายตาลวนลาม การทำสัญญาณหรือสัญลักษณ์ใด ๆ เป็นต้น

(๔) การแสดงหรือสื่อสารด้วยวิธีการใด ๆ ที่ส่อไปในทางเพศ เช่น แสดงรูปลามก อนาจาร ส่งจดหมาย ข้อความ หรือการสื่อสารรูปแบบอื่น เป็นต้น

(๕) การแสดงพฤติกรรมอื่นใดที่ส่อไปในทางเพศ ซึ่งผู้ถูกกระทำไม่พึงประสงค์ หรือเดือดร้อนรำคาญ การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศตามวรรคหนึ่ง อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๒.๒ ได้รับฟังการบรรยายหัวข้อเรื่อง “การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานส่วนท้องถิ่น” ซึ่งมีเนื้อหาดังนี้

- ความหมายการอุทธรณ์

การอุทธรณ์ เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมในระบบการบริหารงานบุคคลซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีทางร้องขอรับความยุติธรรมจากการพิจารณาโดยองค์กรหรือผู้มีอำนาจเหนือผู้สั่งลงโทษอีกชั้นหนึ่ง

- ผู้มีสิทธิอุทธรณ์

๑. ผู้ถูกลงโทษทางวินัย

๑) ภาคทัณฑ์

๒) ตัดเงินเดือน

๓) ลดขั้นเงินเดือน

๔) ปลดออก

๕) ไล่ออก

การอุทธรณ์ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่ง

๒. ถูกสั่งให้ออกจากราชการเนื่องจากเหตุหนึ่งเหตุใดดังต่อไปนี้

- (๑) ขาดคุณสมบัติทั่วไปหรือมีลักษณะต้องห้าม
- (๒) เจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ
- (๓) ไม่สามารถปฏิบัติราชการ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนด ให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการ
- (๔) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ
- (๕) ถูกแต่งตั้งถูกแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนซึ่งการสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการ แต่มีมลทินหรือมีหม่อมในเรื่องที่ถูกลสอบสวน ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ
- (๖) ต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ

- ขั้นตอนการอุทธรณ์

- หลักการอุทธรณ์

๑. ให้อุทธรณ์ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษทางวินัย/คำสั่งให้ออกจากราชการ
๒. กรณีปกติให้ผู้ยื่นอุทธรณ์เอง
๓. กรณีตายก่อนใช้สิทธิให้ทายาทอุทธรณ์แทน
๔. กรณีที่อาจมอบหมายให้อุทธรณ์แทนได้
 - ๑) เจ็บป่วยไม่สามารถอุทธรณ์ได้
 - ๒) อยู่ต่างประเทศคาดว่าจะอุทธรณ์ไม่ทัน

- วิธีการอุทธรณ์

อุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบคำสั่งลงโทษ
การนับระยะเวลา

- ๑) ถือวันที่ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง
- ๒) กรณีไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง แต่ได้มีพยานลงลายมือชื่อรับทราบการแจ้ง ถือวันที่แจ้ง

๓) กรณี...

๓) กรณีแจ้งทางไปรษณีย์ เมื่อพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันปรากฏในใบตอบรับว่าผู้ถูกลงโทษรับเอกสารหรือมีผู้รับแทน ถือว่าทราบคำสั่งแล้ว

การนับระยะเวลาสำหรับเวลาเริ่มต้น ให้นับถัดจากวันแรก ส่วนเวลาสิ้นสุดถ้าวันสุดท้ายตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดทำการเป็นวันสุดท้าย

- การเขียนหนังสืออุทธรณ์

(๑) ให้ทำหนังสือถึงประธาน ก.จังหวัด แสดงข้อเท็จจริงและเหตุผลว่าไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม หรือไม่ เป็นธรรมอย่างไร ลงลายมือชื่อ

(๒) กรณีจะแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้แสดง ความประสงค์ในหนังสืออุทธรณ์ ถ้าต้องการยื่นต่างหาก ให้ยื่นภายใน ๓๐ วันนับ แต่วันยื่น/ส่งหนังสืออุทธรณ์

- วิธีการยื่นหรือส่งอุทธรณ์

๑. ยื่นหรือส่งผ่านนายกฯ เพื่อให้ส่งไปยังประธาน ก.จังหวัดภายใน ๗ วัน

๒. ผู้อุทธรณ์มายื่นเองที่สำนักงาน ก.จังหวัด

๓. ส่งทางไปรษณีย์ ให้ถือวันที่ทำการไปรษณีย์ต้นทางประทับตรารับ

- การอุทธรณ์กรณีโอน

แยกเป็น ๓ กรณี

(๑) ก.จังหวัดสังกัดเดิมพิจารณามีมติแล้ว แต่นายก อบท.สังกัดเดิมยังมิได้ส่งและผู้นั้นโอนมาก่อน ให้ส่งเรื่องอุทธรณ์ พร้อมด้วยมติ ก.จังหวัดสังกัดเดิมไป ให้ ก.จังหวัดสังกัดใหม่ เป็นผู้พิจารณา

(๒) ได้ใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ไว้แล้ว ก.จังหวัด สังกัดเดิมยังพิจารณาไม่แล้วเสร็จ แต่ผู้นั้นโอนมาก่อน ก.จังหวัดสังกัดเดิม ต้องส่งเรื่อง ไปให้ ก.จังหวัด สังกัดใหม่ เป็นผู้พิจารณา

(๓) ยังมีได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ แต่ผู้นั้นโอนมาก่อนผู้ถูกสั่งลงโทษต้องใช้สิทธิอุทธรณ์ ต่อ ก.จังหวัดสังกัดใหม่ เมื่อพิจารณา

- สิทธิของผู้อุทธรณ์

๑. ขอแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นอุทธรณ์

๒. ขอเอกสารเพื่อใช้ในการอุทธรณ์

ผู้จะอุทธรณ์มีสิทธิ

- ขอตรวจรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนหรือของผู้สอบสวนได้

- ขอคัดรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน หรือของผู้สอบสวนได้

ส่วนการขอ

- ตรวจบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่น หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง

- ขอคัดบันทึกถ้อยคำบุคคล พยานหลักฐานอื่น หรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง

เป็นดุลพินิจอนุญาตของนายก อบท.

๓. สิทธิขอถอนอุทธรณ์ เมื่อถอนแล้วการพิจารณาอุทธรณ์เป็นอันระงับ (ข้อ ๑๗)

๔. ในกรณีผู้อุทธรณ์ตายก่อนอนุฯ หรือ ก.จังหวัด ทำความเห็น ให้รอทนายยื่นคำขอเข้ามาแทนที่ผู้อุทธรณ์ (ต้องยื่นภายใน ๙๐ วัน นับแต่ผู้อุทธรณ์ตาย) ถ้าไม่มีคำขอ ก.จังหวัด จะไม่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ก็ได้

- การคัดค้านผู้พิจารณา

๑) อนุกรรมการ

๒) หรือ ก.จังหวัด

หากผู้พิจารณานั้นมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑) รู้เห็นเหตุการณ์ในการกระทำความผิดทาง วินัยที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ/สั่งให้ออก

๒) มีส่วนได้เสียในการกระทำความผิดทางวินัย ที่ผู้อุทธรณ์ถูกลงโทษ/สั่งให้ออก

๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้อุทธรณ์

๔) เป็นผู้กล่าวหา ผู้บังคับบัญชาผู้สั่ง ลงโทษ คู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน พี่น้องผู้กล่าวหา หรือ เป็น ผู้บังคับบัญชาผู้สั่งลงโทษ

๕) มีเหตุอื่นที่ทำให้เสียความเป็นธรรม

- ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์

๑. คณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ฯ

๒. ก.จังหวัด

- คุณสมบัติของอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ฯ

๑. ไม่เป็นกรรมการใน ก.จังหวัด

๒. ไม่เป็นคณะกรรมการใน อนุฯวินัย

- คณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ฯ

๑. รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือหัวหน้าส่วนราชการในจังหวัดเป็นประธาน

๒. นายอำเภอหรือหัวหน้าส่วนราชการในจังหวัดจำนวน ๑ คน

๓. ผู้แทนอปท.ในจังหวัด ประกอบด้วย นายก อปท. จำนวน ๑ คน และพนักงาน อปท. จำนวน ๑ คน

๔. ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน ๒ คน

๕. ข้าราชการสจจ. เป็นเลขานุการ

- การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

๑. สั่งถูกต้องแล้ว มีมติยกอุทธรณ์

๒. สั่งไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสมกับความผิด และควรได้รับโทษหนักขึ้น ให้มีมติเพิ่มโทษได้

๓. สั่งไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมกับความผิด และควรได้รับโทษเบาขึ้น ให้มีมติลดโทษได้หรือวินัย เล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ให้ทำทัณฑ์บนหรือว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือได้

๔. เห็นว่ากรณีมูลควรกล่าวหาว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้มีมติตั้งคณะกรรมการ

๕. ถ้าเห็นว่าการสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง และเห็นว่าการกระทำของผู้อุทธรณ์ไม่เป็นความผิด วินัย หรือ พยานหลักฐานยังฟังไม่ได้ว่าผู้อุทธรณ์กระทำความผิดวินัย ให้มีมติให้ยกโทษ

๖. ถ้าเห็นว่าข้อความในคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม ให้มีมติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง ข้อความให้เป็นการถูกต้องเหมาะสม

ในกรณีมีผู้ถูกลงโทษทางวินัยในความผิดที่ได้กระทำร่วมกันและเป็นความผิดในเรื่องเดียวกันโดยมี พฤติการณ์แห่งการกระทำอย่างเดียวกัน เมื่อผู้ถูกลงโทษคนใดคนหนึ่งใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และ ผลการพิจารณาเป็นคุณแก่ผู้อุทธรณ์ แม้ผู้ถูกลงโทษคนอื่นจะไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ หากพฤติการณ์ของผู้ไม่ได้ใช้ สิทธิอุทธรณ์เป็นเหตุในลักษณะคดีอื่นเป็นเหตุเดียวกับกรณีของผู้อุทธรณ์แล้ว ให้มีมติให้ผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์ ได้รับการพิจารณาการลงโทษให้มีผลในทางที่เป็นคุณเช่นเดียวกับผู้อุทธรณ์ด้วย

การร้องทุกข์...

- การร้องทุกข์

เป็นวิธีการอย่างหนึ่งของกระบวนการพนักงานสัมพันธ์ในระบบการบริหารงานบุคคล ซึ่งจุดประสงค์ที่จะให้ข้าราชการมีทางร้องขอให้แก้ไขหรือแก้ความคับข้องใจในการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน

- จุดประสงค์การร้องทุกข์

- (๑) เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา
- (๒) เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาได้รับทราบความรู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม
- (๓) เพื่อให้ข้าราชการมีทางระบายอารมณ์ และไม่ไปแสดงออกในทางที่ไม่ถูกไม่ควร
- (๔) เพื่อให้มีกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาให้เป็นไปโดยถูกต้อง เป็นธรรม และเหมาะสม
- (๕) เพื่อเสริมให้เกิดความโปร่งใสและเป็นธรรมในการบริหารงานบุคคลของผู้บังคับบัญชา

- เหตุแห่งการร้องทุกข์

๑. ผู้บังคับบัญชาได้ใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย
๒. ผู้บังคับบัญชาไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย เช่น ไม่ต่อสัญญาจ้าง ประเมินไม่เป็นธรรม
๓. ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือคับข้องใจจากการกระทำของผู้บังคับบัญชา
 - เลือกปฏิบัติ เช่น เชื้อชาติ ศาสนา เพศ
 - กรณีไม่มอบหมายงาน
 - การประวิงเวลาเพื่อให้เสียสิทธิ

- ขั้นตอนการร้องทุกข์

- วิธีการร้องทุกข์

๑. ร้องทุกข์ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันทราบเหตุแห่งการร้องทุกข์ (ข้อ ๒๗)

การนับระยะเวลา

- ๑) กรณีคำสั่งเป็นหนังสือถึงวันที่ลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง
 - กรณีไม่ยอมลงลายมือชื่อรับทราบคำสั่ง แต่ได้มีพยานลงลายมือชื่อรับทราบการแจ้ง ถึงวันที่แจ้ง
 - กรณีแจ้งทางไปรษณีย์ เมื่อพ้น ๑๕ วัน นับแต่วันปรากฏในใบตอบรับว่าผู้ถูกลงโทษรับเอกสาร หรือมีผู้รับแทน ถือว่าทราบคำสั่งแล้ว
- ๒) กรณีไม่มีคำสั่งเป็นหนังสือโดยตรงหรือไม่คำสั่งอย่างใด ให้ถือว่าวันที่ทราบหรือควรทราบเรื่องอันเป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์

การนับระยะเวลา

การนับระยะเวลาสำหรับเวลาเริ่มต้น ให้นับถัดจากวันแรก ส่วนเวลาสิ้นสุดถ้าวันสุดท้ายตรงกับวันหยุดราชการให้นับวันเริ่มเปิดทำการเป็นวันสุดท้าย

- สิทธิของผู้ร้องทุกข์

๑. สิทธิที่จะยื่นคำแถลงการณ์ด้วยวาจาในชั้นพิจารณาของอนุฯ หรือ ก.จังหวัด
๒. สิทธิในการขอถอนหนังสือร้องทุกข์ (ก่อนอนุฯทำความเห็นหรือก่อน ก.จังหวัด พิจารณาเสร็จ)
๓. สิทธิที่จะคัดค้านอนุกรรมการฯหรือ ก.จังหวัด
 - ๑) เป็นผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์
 - ๒) มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ร้องทุกข์
 - ๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ร้องทุกข์
 - ๔) เป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา กับผู้บังคับบัญชาผู้เป็นเหตุแห่งการร้องทุกข์
๔. ขอลถอนเรื่องร้องทุกข์

๒.๓ ได้รับฟังการบรรยายหัวข้อเรื่อง “ความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่/แพ่ง/ทางอาญา” ซึ่งมีเนื้อหา ดังนี้

- เจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ.ละเมิด คือ

๑. ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง
๒. ผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นในฐานกรรมการหรือฐานะอื่นใด

- หน่วยงานของรัฐตาม พ.ร.บ.ละเมิด คือ

๑. ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น
๒. รัฐวิสาหกิจที่สร้างขึ้นโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาแต่ไม่รวมถึงรัฐวิสาหกิจที่เป็นบริษัท

จำกัด

๓. หน่วยงานอื่นของรัฐที่พระราชกฤษฎีกากำหนด

- การทำละเมิดต่อเอกชน/บุคคลภายนอก

- สิทธิไต่เบี่ยของหน่วยงานของรัฐ

๑. เจ้าหน้าที่ กระทำโดยจงใจ/ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
๒. คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรม
๓. หักส่วนความรับผิดจากความบกพร่องของหน่วยงาน
๔. ไม่นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ

- **ประมาท** คือ การกระทำ ที่มีได้กระทำโดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจากความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจะต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่

- **ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง** คือ มีลักษณะไปในทางที่บุคคลนั้น ได้กระทำไปโดยขาดความระมัดระวังที่เพียงพอไปจากเกณฑ์มาตรฐานอย่างมาก เช่น พึงคาดเห็นได้ว่าความเสียหายอาจเกิดขึ้นได้ หรือหากระมัดระวังสักเล็กน้อย ก็คงคาดเห็นการอันอาจเกิดความเสียหายเช่นนั้น ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังเลยสักนิด ทำผิดซ้ำๆในเรื่องแบบเดียวกัน ปฏิบัติผิดมาตรฐานวิชาชีพ ผ่าฝืนกฎหมาย/ระเบียบ กฎหมาย/ระเบียบกำหนด วิธีปฏิบัติไว้แต่ไม่ได้ทำ หรือปฏิบัติตามนั้น

- **อายุความการเรียกชดใช้ค่าเสียหาย**

- ๒ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐ รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

- ๑ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐ มีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง

- **ประเภทของการละเมิด**

๑. ละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ

๒. ละเมิดต่อบุคคลภายนอก

- **ความรับผิดชอบการละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ต้องรายงานให้กระทรวงการคลังตรวจสอบ**

สาเหตุ	วงเงิน		หมายเหตุ
	ปกติ	เกิน 1 ล้าน	
ทั่วไป	1,000,000	ชดใช้ 75%	-
ทุจริต	1,000,000	ชดใช้เต็มจำนวน	ผู้เกี่ยวข้องชดใช้เต็มจำนวน
เงินขาดบัญชี/ ไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบ	1,000,000	ชดใช้เต็มจำนวน	-

- **การชดใช้ค่าเสียหาย**

๑. ถ้าเป็นเงินชดใช้เป็นเงิน

๒. ถ้าเป็นสิ่งของต้องชดใช้เป็นสิ่งของที่มีสภาพ คุณภาพ ปริมาณ และลักษณะอย่างเดียวกัน

๓. ถ้าซ่อมต้องทำสัญญาตกลง และซ่อมให้แล้วเสร็จโดยเร็ว(๖ เดือน)

๔. ถ้าชดใช้ต่างจากทรัพย์สินที่เสียหายหรือสูญหายต้องทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง

- **การผ่อนชำระเงิน**

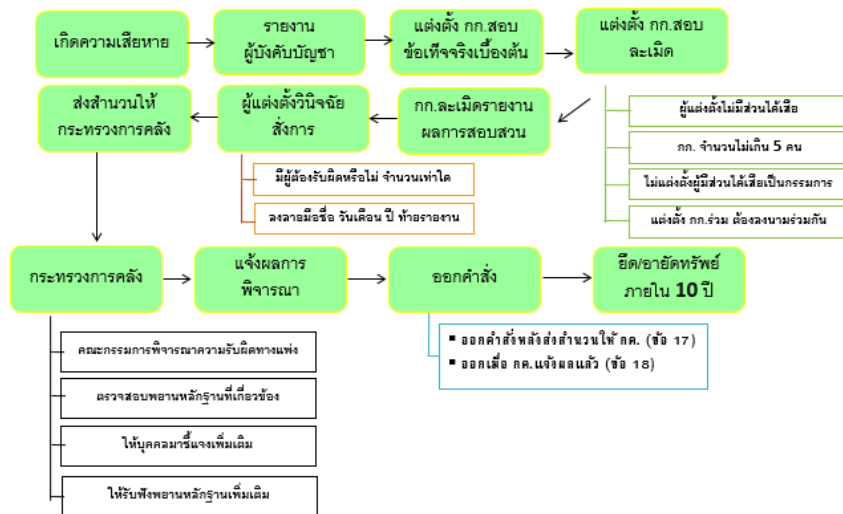
๑. เจ้าหน้าที่สามารถผ่อนชำระได้ตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงการคลัง ว๑๑๕

๒. หากไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ให้ทำความตกลงกับกระทรวงการคลังเป็นกรณีไป

๓. ห้ามฟ้องล้มละลายในกรณีที่ไม่มีเงินผ่อนชำระเว้นแต่เข้าเงื่อนไขข้อ ๒๗ แห่งระเบียบฯ

- ขั้นตอนการดำเนินการเมื่อเกิดความเสียหาย

ขั้นตอนดำเนินการเมื่อเกิดความเสียหาย

- ตารางแสดงขั้นตอนดำเนินการตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

